

☎ახელი:ბექა

☎ვარი:ბექაური

☎საკი:17

☎ელეფონის ნომერი:597063082

☎კოლის დასახელება: სსიპ.ცოტნე დადიანის სახ. თბილისის 113-ე საჯარო სკოლა

☎ლასი: 11

☎ლექტრონული ფოსტა: nkobauri2@gmail.com

“წერილი ევროპელ თანატოლს - დამოუკიდებლობიდან თავისუფლებამდე”

იყო დრო, როცა საქართველო, საუკუნეთა ქარიშხლებში დაღლილი, მტრის ფეხქვეშ გათელილი, თავის დაღწევას ლამობდა გარე ძალების უღლისგან. ისტორიის მიერ დაწერილ მრავალწლიან ტკივილის ქრონიკაში, იგი მღეროდა თავისუფლების დაუცხრომელ სიმღერას, თუმცა ხშირად იმედიც კი არ ჰქონდა, რომ ოდესმე ეს სიმღერა რეალობას მიაღწევდა. მაგრამ **1991 წლის 9 აპრილი**, თითქოს მზის სხივი ღრუბლებით სავსე ცაზე – იქცა იმ ერთიან წამად, რომელმაც ძველი მონობის ჯაჭვები გატეხა და ქვეყანა დამოუკიდებლობის ბილიკზე დააყენა.

„დამოუკიდებლობა – ეს მხოლოდ სახელმწიფოს ფორმაა, მაგრამ არა მისი სული,“ წერდა გია ნოდია, ცნობილი პოლიტოლოგი. მართლაც, დამოუკიდებლობა – ეს არ არის მხოლოდ მტკიცებულება იმისა, რომ ჩვენ სახელმწიფო ვართ. იგი არ შეადგენს მხოლოდ კონსტიტუციას, გერბს ან დროშას. დამოუკიდებლობა შეიძლება ეწოდოს შორეული გზის დასაწყისს, რომლის ბოლოში გადაიშლება თავისუფლების მოელვარე ჰორიზონტი – ან უბრალოდ, აღმოჩნდეს ახალი ბნელეთის ზღურბლთან. ეს არის გააზრება იმისა, რომ შენ ხარ კენტი სიმრავლეში. სწორედ ამიტომაც, დამოუკიდებლობა – ეს მხოლოდ ფორმაა, ხოლო **თავისუფლება** – არსი. დამოუკიდებლობის გამოცხადების შემდეგ, საქართველო აღმოჩნდა მწვავე წინააღმდეგობებით აღსავსე ლაბირინთში. ქვეყანა შიგნიდან დაინგრა – ძმათამკვლელი ომები აფხაზეთსა და სამაჩაბლოში, ეკონომიკური ნგრევა, შუქის, წყლისა და იმედის უქონლობა. ადამიანი, რომელიც თავისუფლებაზე ოცნებობდა, აღმოჩნდა სიცივეში, შიმშილში, უსამართლობაში და შიშში. ****საინტერესოა, რომ პოლიტიკური მეცნიერები ხშირად ასახელებენ ამ პერიოდს “სახელმწიფოს ჩამოშლის ზღვარზე მყოფ ფაზად” **** როგორ უნდა უწოდო ასეთ ყოფას თავისუფლება, თუკი თავისუფალი სიტყვის გამო შეგიძლია დაკარგო სამუშაო, ღირსება ან სიცოცხლე? როცა სამართლიანობა – მხოლოდ ფურცელზე დაწერილი სიტყვაა, ხოლო რეალობაში – თვალდახუჭული თეორია? **თავისუფლება ნიშნავს არა მხოლოდ**

ფიზიკურად გაერთიანებულ მიწას, არამედ სულიერ მთლიანობას, სადაც ადამიანი არ არის მხოლოდ მოქალაქე, არამედ ღირებულება. იქ, სადაც სამართალი – ცარიელი დეკლარაცია კი არა, არამედ ყოველდღიური ცხოვრების ნორმაა. როგორც ვაცლავ ჰაველი წერდა:

"თავისუფლება არ არის ხელისუფლების არყოფნა, იგი არის პასუხისმგებლობა."

თავისუფლება ნიშნავს, რომ ხმა, რომელიც გულიდან ამოდის, არ ჩაიხშობა ძალაუფლების მიერ, და პირიქით – ის განასახიერებს ერის ღირსებას. დღესაც კი, ამდენი წლის შემდეგ, დამოუკიდებლობიდან თავისუფლებამდე სავალი გზა ბოლომდე არ არის განვლილი. ის ჯერ კიდევ ნისლშია გახვეული – გზა, რომელიც მოითხოვს სიბრძნეს, ერთობასა და მორალურ სიმაღლეს. ჩვენ გვყავს სახელმწიფო, მაგრამ ჯერ კიდევ ვიბრძვით თავისუფალი საზოგადოების შესაქმნელად. დამოუკიდებლობა იყო პირველი ღრმა ამოსუნთქვა ღრმა ძილის შემდეგ, ხოლო თავისუფლება – სუნთქვის მუდმივი ჰარმონიაა. ჩვენ მხოლოდ მაშინ ვიქნებით ჭეშმარიტად თავისუფალი, როცა დემოკრატია, სამართლიანობა და ადამიანის ღირსება არ იქნება არც იდეა, არც სლოგანი – არამედ ყოველდღიური ყოფის ორგანული ნაწილი.

საქართველოს ისტორია გვავსებს წარსულის სისხლში ამოვლებული ფურცლებით – მაგრამ ეს სისხლი ყოველთვის არ იყო დამარცხების, ხშირად ის იყო თავგანწირვის, მტკიცე ნების და უკვდავი მისწრაფების ფერი. ქართველის გული, როგორც ცეცხლში გამოზრდილი ფოლადი, საუკუნეთა განმავლობაში ამყარებდა ეროვნულ იდენტობას. დამოუკიდებლობა, თითქოს პოლიტიკურად შემოსილი ბუმბული, ვერ ფარავს იმ ჭრილობებს, რომლებიც ღრმა ფესვებში ცხოვრობს და დღესაც ანთია.

როდესაც ერს ზურგზე აწევს რუსული ტანკის ხმაური, დასავლეთისგან მოწყვეტის ტკივილი, განუწყვეტელი ძალაუფლების ბალანსის ძიება, მაშინ თავისუფლება კვლავაც რჩება *მშრალი წყურვილის* მსგავს ილუზიად. **"თავისუფლება მარტივი არ არის – ის არის მუდმივი რწმენის, მოქმედების და არჩევანის პროდუქტი," – წერდა ფრენკლინ დელანო რუზველტი.**

თავისუფლება ხშირად იმალება გარეგნულად თავისუფალ სივრცეში – მაგრამ სინამდვილეში, ის იბადება შიგნით, ადამიანის სულში. მისი საზომი არ არის მხოლოდ პოლიტიკური საზღვრები – ის იზომება ღირსებით, შემწყნარებლობით, განათლებითა და მოქალაქეობრივი თვითშეგნებით. დღეს ჩვენ ვდგავართ ისტორიის ახალი ფურცლის წინაშე. ჩვენს ხელშია კალამი – მაგრამ ვწერთ თუ არა მას სიბრძნით, ეს არის საკითხი. თანამედროვე მსოფლიოში თავისუფლება მტრული არმიებისგან კი არ იპყრობა, არამედ ებრძვის სიყალბეს, ინფორმაციულ მანიპულაციას, უპასუხისმგებლობას, სიძულვილით გაჟღენთილ რიტორიკას. თუ 1991 წელს ბრძოლა იყო გარე მონობის წინააღმდეგ, დღეს ბრძოლა შინაგანი მონობის დასამარცხებლად გვიწევს – მაჟნე ჩვევების, შიშების, აპათიისა და სიჩუმის წინააღმდეგ. შეიძლება ითქვას, რომ საქართველოს გზა დამოუკიდებლობიდან თავისუფლებამდე არის გზა ადამიანიდან ადამიანამდე – როგორ შევქმნათ სივრცე, სადაც მოქალაქე არ არის მხოლოდ სტატისტიკური ერთეული, არამედ საზოგადოებრივი სინდისის მფეთქავი უჯრედი. თავისუფლება ნიშნავს არა ქაოსს, არამედ დისციპლინას პასუხისმგებლობის ჩარჩოში; არა ყველაფრის ნების უფლებას, არამედ სინდისის და ღირებულებების შეთანხმებულ მექანიზმს.

ჩვენ არ უნდა შევცდეთ და ვიფიქროთ, თითქოს ისტორია დასრულდა დამოუკიდებლობის გამოცხადებით – არა, ის მხოლოდ დაიწყო. თავისუფლებისაკენ სვლა არის მარადიული პროცესი – ცეცხლი, რომელიც მუდმივ ზრუნვას, დაცვას და სიარულს მოითხოვს. თუკი დამოუკიდებლობამ გვიბოძა უფლება ვიყოთ, საკუთარი თავის პატრონები, თავისუფლება გვავალდებულებს ვიყოთ უკეთესები. დღეს, როცა თვალწინ იშლება ორმაგი სარკე – წარსულის უკიდევანო გაკვეთილებით და მომავლის აუთქმელი მოლოდინით, **ჩვენზეა დამოკიდებული**, გავხდებით თუ არა მხოლოდ დამოუკიდებელი სახელმწიფო, თუ აგრეთვე ვიქნებით თავისუფალი ერი. თავისუფლება იწყება იქ, სადაც მთავრდება შიში და იბადება პასუხისმგებლობა – ჩვენი თავის, ერთმანეთის და ჩვენი ქვეყნის წინაშე.